

30. navadna nedelja

Pirniče 29. oktober 2017

»Žalostni del rožnega venca«

V minulih oktobrskih nedeljah smo, dragi bratje in sestre, razmišljali o rožnem vencu in potrebah za katere lahko molimo ob posameznih desetkah. Ogledali smo si Veseli in Svetli del rožnega venca. Medtem ko prvi govori o prvih dvanajstih letih Jezusovega življenja in drugi o treh letih njegovega javnega delovanja, tretji, žalosti del rožnega venca, pokriva le slab dan dogajanja. A očitno je bil ta dan tako zelo pomemben, da mu kaže posvetiti več pozornosti.

Po zadnji večerji se Jezus s svojimi učenci odpravi na vrt Getsemani ob vznožju Oljske gore. Ko se umakne v samoto začne tam trepetati od groze in pot po telesu mu postane kot kaplje krvi. Zaveda se situacije: njegov konflikt z oblastjo se je povzpел do vrelišča in velikim duhovnikom je prekipelo: zdaj zdaj bodo nadenj poslali vojsko in obsodba ne bo nič manj kakor smrt. *»Oče, če hočeš naj gre ta kelih mimo mene, ampak ne moja, tvoja volja naj se zgodi«*. In kar je morda najhuje: v tem trpljenju ga ne podpirajo niti njegovi učenci. Spijo, pa čeprav jih je prosil, da čujejo in molijo z njim.

Dragi bratje in sestre. Mnogo ljudi, s katerimi se nemara srečujemo vsak dan, trpi zaradi krivic, ki se jim godijo, pa to prenašajo brez besed. Koliko krivic se dogaja po podjetjih, kjer predpostavljeni izsiljujejo in zlorablajo delavce. Koliko krivic in bolečine skrivajo stene naših domov. Tu in tam nas pretrese zgodba, ki se znajde na prvih straneh naših medijev (kot lani na Jesenicah, ali v Loški dolini na primer). Dosti več zgodb ostane žal skritih očem javnosti in socialnih služb. In kar je najhuje: kljub krivicam, ki se jim godijo, morajo žrtve ostati tiho, da se jim ne bo primerilo še kaj hujšega. V tej desetki lahko molimo za vse tiste žrtve krivic in nasilja, katerih bolečina ostaja skrita.

V drugi desetki pomislimo na Jezusa, ki ga je Pilat predal vojakom, da so ga bičali. 39 udarcev je bil deležen. Po stari rimski šegi so namreč vojaki pred usmrtitvijo obsojence prebičali s 40 udarci. Da mu ne hi naredili krivice in ga udarili večkrat, ko je bilo predpisano, so z bičem zamahnili samo 39 krat. Kakšen cinizem.

V tej desetki molimo za vse, ki smo jim nemara mi storili krivico in smo jih bičali, če že ne v resnici, pa z besedo. Tudi beseda zna boleti kot bič. Naj jim Gospod zaceli rane, ki smo jih mi zadali z nepremišljenim govorjenjem.

Tretja desetka nas popelje v prostore jeruzalemske vojašnice, v kateri se vojaki norčujejo iz Kristusa in mu, kot kralju, na glavo nadenejo trenjevo krono. Tudi mi se znamo kdaj pa kdaj

posmehovati in norčevati iz ljudi ki trpijo. Morda niti ne iz hudobije, ampak v nepremišljenosti; v površnosti, ko se niti malo ne potrudimo, da bi videli kaj se v resnici dogaja. Evforični nasedamo javnemu mnenju in se norčujemo, namesto, da bi sočustvovali. Molímo, naj nam gospod odpira oči za resnico, da na ljudi in dogodke ne bomo več gledali pristransko, ampak tako, da bomo videli, kaj je resnica in skladno s tem delovali.

V četrty desetyki stopamo z Jezusom po Jeruzalemskih ulicah od Pilatove palače do Kalvarije. Koliko ljudi srečujemo iz dneva v dan, pa raje zamižimo ali pogledamo stran, kot da bi se soočili z njihovim križem. »Naj mu vendar kdo pomaga«, si mislimo. Sami pa že usmerimo korak stran od njega. V tej desetyki molímo, dragi bratje in sestre, za to, da bi zmogli in znali pomagati ljudem v stiskah. Velikokrat pravzaprav sploh ni potrebno veliko: morda bo dovolj nasmeš in prijazna beseda; pa nam je tudi to pogosto preveč. Molímo, da bi kakor Veronika na križevem potu, zmogli premagati ozire in ponuditi svojo roko človeku v stiski.

Zadnja desetyka žalostnega dela rožnega venca nas popelje na Kalvarijo, kjer Gospod umira za naše grehe. Naša molitev naj bo v tej desetyki polna hvaležnosti, saj je Gospod s svojo smrtjo na križu razodel neskončno ljubezen, ki jo ima do nas, ljudi. Navkljub našim grehom in napakam, navkljub napuhu in nehvaležnosti, nas vedno znova priteguje z nitmi ljubezni, in odpušča, odpušča, odpušča. Prosimo gospoda za moč, da bi se zmogli tudi mi žrtvovati iz ljubezni.

Dragi bratje in sestre. Rožni venec zna biti dolgočasen, če molimo zgolj zaradi tradicije in navade, ali še bolj, če molimo zato, ker nas nekdo sili k temu. Če bomo v srcu čutili ljubezen in sočutje do trpečega Gospoda pa bo tistih nekaj minut, ko molimo, minilo kot hip. Če si z nekom, ki ga imaš rad, preprosto ne more biti drugače. Amen.